

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S. K. a. s.**, C., B., IČO: X., proti žalovanému: **F. X., a. s. v likvidácii**, M., B., IČO: X. (predtým M., a. s., D., B.), zastúpeného Advokátskou kanceláriou K. a P., s. r. o., V., B., **o neúčinnosť právneho úkonu**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbsi/1/2008, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/2/2009-527a zo dňa 26. februára 2010, právoplatného dňa 12. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 8Cbsi/1/2008-514 zo dňa 5. septembra 2008, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal určenia, že zakladateľská zmluva akciovej spoločnosti P. M., a. s., uzavretá dňa 23. februára 1998 medzi zakladateľmi P. S., a. s., P. S. F., a. s., P. S. E., a. s., P. S. L. M., a. s., P. S. P., a. s., P. S. P., a. s., P. S. V., a. s., na základe ktorej spoluzakladateľ P. S., a. s., previedol svoj hnutel'ny a nehnuteľný M. na spoločnosť P. M., a. s., je voči žalobcovi právne neúčinná. Súd prvého stupňa zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Cbi/33/2003-465 zo dňa 18.

júla 2006 došlo k zmene návrhu na začatie konania tak, že vklad hnutel'ného a nehnuteľného majetku uvedených spoločností do spoločnosti P. M., a. s., je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinný. Žalovaný je povinný vrátiť do konkurznej podstaty majetok, ktorý P. S., a. s., vložili do spoločnosti P. M., a. s., v zmysle zakladateľskej zmluvy zo dňa 23. februára 1998, a ktorý bol ocenený znaleckým posudkom vypracovaným znaleckou organizáciou P., s. r. o., Ž., zapísaným v znaleckom denníku pod č. 247-47/1997 zo dňa 16. decembra 1997 a znaleckým posudkom vypracovaným znaleckou organizáciou B., a. s., B. B., zapísaným v znaleckom denníku pod č. 277-4/1998 zo dňa 11. februára 1998, prípadne, ak to nie je možné, poskytnúť v prospech konkurznej podstaty úpadcu P. S., a. s., peňažnú náhradu. Odkazujúc na ustanovenie § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurzne a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, prvostupňový súd konštatoval, že pre úspešnosť predmetnej žaloby sa vyžaduje, aby sa odporovalo právnomu úkonu urobenému v lehote troch rokov pred začatím konkurzu. Jedná sa o lehotu hmotnoprávnu. Nedodržanie tejto lehoty má za následok zamietnutie žaloby, pretože lehota zanikla a súd je povinný skúmať túto skutočnosť z úradnej povinnosti. Z obsahu spisu mal súd prvého stupňa za preukázané, že trojročná hmotnoprávna lehota bola dodržaná. Zakladateľská zmluva, neúčinnosti ktorej sa žalobca domáha, bola uzavretá dňa 23. februára 1998 a konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. mája 2000. Žalovaný vzniesol v priebehu konania námietku premlčania. Pre podanie odporovacej žaloby platí všeobecná trojročná premlčacia lehota a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz, v spornom prípade nasledujúci deň po vyhlásení konkurzu. Žaloba bola podaná dňa 5. júna 2000, zmena žaloby však bola pripustená dňa 18. júla 2006. Keďže zmena bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty, súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že neúspešného žalobcu zaviazal k náhrade trov konania v sume 10.958.763,- Sk úspešnému žalovanému.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 3Obo/2/2009-527a zo dňa 26. februára 2010, právoplatného dňa 12. apríla 2010, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenia § 79 ods. 1 OSP, § 16 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, dospel k záveru, že v danom prípade zo žalobcovho návrhu zo dňa 5. júna 2000 jednoznačne vyplýva, že sa domáha určenia neúčinnosti právneho úkonu, ktorým je prevod hnutel'ného a nehnuteľného majetku spoločnosti P. S., a. s., P. B., do spoločnosti žalovaného. Úpravami navrhovaného petitu

žalobca konkretizoval svoj návrh vo vzťahu k ustanoveniu § 16 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ktoré upravuje právne dôsledky určenia neúčinnosti právneho úkonu. Odvolací súd vyslovil, že prvostupňový súd preto nemal dôvod rozhodnúť o jeho podaní zo dňa 4. júla 2006 ako o zmene žaloby v zmysle ustanovenia § 95 OSP. Z tohto dôvodu skonštatoval, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v dôsledku čoho je daná existencia žalobcom namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b) OSP. Dôvodnosť odvolania žalobcu vzhliadal i v jeho namietaní nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách konania, a to ohľadom určenia základu pre výpočet tarifnej odmeny právneho zástupcu žalovaného, ktorému bola priznaná odmena podľa ustanovení príslušných predpisov o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb spôsobom, ktorým sa postupuje v prípade, ak je predmetom konania ocniteľné plnenie. Odvolací súd ozrejmil, že konanie o neúčinnosti právneho úkonu je aj z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku konaním, ktorého predmet nie je možné vyjadriť v peniazoch. Uložil preto súdu prvého stupňa vychádzať aj pri určení tarifnej odmeny právneho zástupcu z rovnakého princípu. Vzhľadom na tieto skutočnosti, odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný. Dovoláním napadol uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu a jeho podanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c) OSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom videl v nesprávnej interpretácii ustanovenia § 95 OSP. Mal za to, že podanie žalobcu zo dňa 4. júla 2006 treba posudzovať ako návrh na pripustenie zmeny žalobného návrhu, nakoľko týmto podaním dochádza ku kvalitatívnej aj kvantitatívnej zmene petitu oproti pôvodnému žalobnému návrhu zo dňa 31. mája 2000. Dovolacím petitom sa domáhal zmeny napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu tak, že dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí.

K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP) najskôr

skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a keďže nevykazuje ani žiadne z vád podľa § 237 OSP, je potrebné ho odmietnuť podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. V zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 OSP platí, že ak bolo napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, je dovolanie proti nemu prípustné, ak:

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

Podľa § 239 ods. 2 OSP, dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd svojím uznesením zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 OSP vylúčené. Dovolateľ nepoukázal na existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedené v ustanoveniach § 237 OSP, a ani dovolací súd v rámci svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP, nezistil žiadne vady konania upravené v § 237 OSP, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť.

Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nezaoberal opodstatnenosťou, resp. neopodstatnenosťou, dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP /rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci/.

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 OSP prípustné, a vady konania uvedené v § 237 OSP neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní vzniklo úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP. Keďže žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. mája 2012

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.